

ՎՍՏԱՆՈՒԹԻՒՆ ԱՌ ԱՍՏՈՒԱԾ

«Ար' այսուհետև հոգայցե՛ք վասն
վաղուից» (ՄՄԹ. 2. 34):

Մեզմեջ շատեր, կեանքի սովորական տաղանդներով կամ զգուարություններով առջև անճրկած, անել ու յուսահատ վիճակի մը կը մատնուին, ու շուտաւճ կը գրաւուին երկարատեւ մտահոգութիւններով:

Աստուծոյ նախախնամութեան հանդէպ որքան աւելնայ մեր հաւատքն ու վստահութիւնը, նոյն համեմատութեամբ կը նուազին մեր վախերն ու մտահոգութիւնները, ու մենք զմեզ կը զգանք նուազ տրտում ու ընկճում, կեանքի ծովին փոթորկումներուն զիմաց:

Աստուծոյ նկատմամբ մեր վստահութեան պակասը մեզ կ'առաջնորդէ զանազան մտւելութիւններու: Կծծութիւնը, զոր օրինակ, յառաջ կու գայ անկէ՝ որ մարդ իր վստահութիւնը կորսնցուցած է Քրիստոսի պատգամին հանդէպ որ կ'ըսէ. «Ար' հոգայք ընդ ուզոյ՝ թէ զինչ ուտիցէք, և մի՛ ընդ մարմնոյ՝ թէ զինչ զգենացուք»:

Մարդ այսօր շատ աւելի վստահութիւն ունի յաճախ իր նմաններուն վրայ, քան թէ Աստուծոյ:

Եթէ այս հարցին լրջօրէն մօտենալու ըլլանք, պիտի տեսնենք թէ անոնք միայն Տիրոջ հանդէպ վստահութեան պակաս կ'ունենան ու ինքզինքնին անապահով և շուտրուն կը զգան, որոնք չեղած են Անոր ուղիղ ճանապարհէն, և Անոր լոյսէն հեռու:

տիրապետութեամբ պիտի տայ մեզի այն բաները որոնք մարդկային կեանքի տարրական պահանջներն են: Արդարութեան զգացումով տագորուած հոգի մը օրհնութիւն մըն է իր շրջապատին համար: Արդարամիտ մարդը Աստուծոյ ներկայացուցիչն է մարդոց մէջ, անոր հաւատարմ կշիռ և անկողմնակալ կեցութեամբ կրնայ խաղաղեցնել շատ մը վէճեր և խափանել վտանգաւոր բողոքումներ, մինչև իսկ առիթ ըլլալ շատերու երջանկութեան:

Ն. ԵՊՍ. ՄՈՎԱԿԱՆ

կը խորհարարեն խաւարի մէջ. վասնզի Ան է միակ ճանապարհը և Անկէ գտաւ ուրիշ ճամբայ չկայ մեզ փրկութեան առաջնորդող: Ահա թէ ինչու տրտում ու մտահոգ են բոլոր անոնք՝ որոնք Աստուծոյ ճանապարհէն և հեռաւորար Անոր ներկայութենէն հեռու կ'ապրին. որովհետեւ մարդուն մեծագոյն երջանկութիւնը կը կայանայ Արարիչին հետ ունեցած իր բարութ յարաբերութեանը մէջ:

Պատմութեան բոլոր մեծագործութեանց հեղինակները, Եկեղեցւոյ հայրապետներն ու Ս. Հոգիով ներշնչեալ վարդապետները, սուրբերն ու մարտիրոսները եղած են առաւելաբար այնպիսիներ՝ որոնք լիակատար վստահութիւն ունեցած են Աստուծոյ վրայ ու Անոր ի բարին և յուզողութիւն առաջնորդող ներկայութիւնը զգացած են իրենց հետ. այդ ներկայութիւնն է որ զիրենք տարած է միշտ զէպի բարին ու օգտակարը, զանոնք մղած ազդօգուտ ու քրիստոնէական վայել գործեր կատարելու, ու Անո՛վ գտած են իրենց հոգիներուն խաղաղութիւնը՝ որ տարբեր է ու վեր այս աշխարհին մեզի պարզեւած խաղաղութենէն, ինչպէս Քրիստոս ըսաւ. «Սաղաղութիւն թողում ձեզ, զխաղաղութիւն զիմ տամ ձեզ. ոչ որպէս աշխարհս տայ՝ տամ ես ձեզ»:

Հին և Նոր Կտակարաններուն մէջ բազմաթիւ են պարագաները, երբ Աստուծոյ հանդէպ լիակատար վստահութիւն ունեցող մեծ հոգի անձնաւորութիւններ կրցած են պաղարկութեամբ զիմագրաւել կեանքի փորձութիւնները, ու վերջապէս յաղթանակը տարած անոնց վրայ: Դաւիթ մարգարէ մէկն էր անոնցմէ, որ իր Սաղմոսներէն մէկուն մէջ կ'ըսէ. «Տէր, յոյս իմ և կեանք իմ, ես յումմէ՞ երկեայցա»:

Ծիւղ ինչպէս մանուկ մը երջանիկ ու ապահով կը զգայ ինքզինք երբ իր ծնողաց կամքը կատարած է ու անոնց անմիջական հովանիին ներքեւ կ'ապրի, այնպէս ալ ճշմարիտ հաւատացեալը կեանքի գոռնութիւններուն զիմաց ինքզինք կը զգայ ապահով ու քաջալիբուած Տիրոջ ներկայութենէն, որ կը հոգայ իր բոլոր պէտքերը, ըստ Քրիստոսի խոստման թէ «խնդրեցէք նախ զարքայութիւնն Աստուծոյ, և այն ամենայն յաւելցի ձեզ»:

Գործնական կեանքի մէջ, մենք մեր վստահութիւնը կը կապենք և մեր գործերուն ելքը կը յանձնենք այնպիսիներու՝ որոնք պարտաճանաչ են ու անխարդախ իրենց խոստումներուն մէջ, օժտուած՝ զանազան առաքինութիւններով, նկարագրի բարեմասնութիւններով։ Որքա՛ն տարօրինակ է սակայն որ բոլոր առաքինութիւններուն ու բարի գործերուն աղբիւրն ու պատճառը եղող Աստուծոյ հանդէպ վստահութեան պակաս ունենանք, ու կեանքի սովորական ձախորդութիւններու առջև այլայլինք և ծայրայեղ մտահոգութեան մէջ իյնանք։

Մտահոգութիւն՝ որմէ յաճախ ո՛չ մէկ օգուտ կրնանք քաղել, երբ մեր ձեռքէն եկած ամէն միջոցները ի գործ դնելով հանդերձ կը զգանք թէ այդ գործերը յառաջ կը տարուին մեղմէ վեր ուժերէ՝ որոնք կը վարեն դանոնք համաձայն Տիրոջ կամքին, որ սգիտէ զպէտս և զկարիս մեր առաւել քան մեք գիտեմք և իմանամք։

Թող թէ մտատանջութիւնը յաճախ ժխտական ազդեցութիւն կ'ունենայ մեր ֆիզիքական գոյութեան վրայ ու կրնայ դուռ բանալ ուրիշ դժբախտութիւններու։

Ասորեայ կեանքի փորձառութեամբ գիտենք թէ որքա՛ն տաժանելի կը դառնայ ապրիլը և թէ ինչպէս դժոխային պայմաններ կը ստեղծուին երկրի վրայ երբ վստահութիւնը պակսի մարդերու միջև, երբ մեղմէ իւրաքանչիւրը կասկածով ու թերահաւատութեամբ ընդունի իր խօսակիցին գաղափարներն ու խորհուրդները, և երբ անկարող ըլլանք ճշմարիտ ու անկեղծ, մեր վստահութեան արժանանցած բարեկամ մը գտնել։

Որքա՛ն ևս առաւել պիտի մեր օրերը տրտոււմ ըլլային, եթէ իրապէս խախտէր մեր հաւատքը Տիրոջ գերազանց բարու-

թեան նկատմամբ, եթէ կեանքի անհաշուաչ փոթորիկներուն ղէմ չունենայինք գերագոյն վստահութիւնը հանդէպ մեզ իր անսահման խաղաղութիւնը խոստացող ու կեանքի գոյամարտէն յաղթական դուրս գալու միջոցներն ու ձանապարհը ցոյց տուող ամենակարող ու ամէնողորմ մեր երկնաւոր Հօր։

Եթէ, անհաւատար այս դուպարին մէջ, մեր վստահութիւնը կապած ըլլայինք միայն ու միայն մեր տկար անձերուն, մեր հունաւոր իմացականութեան, մեզի բախտակից, կեանքի ու մահուան տեղծուածներուն դիմաց մեզի չափ չուար ու չփոխահար մեր նմաններուն ու այս աշխարհի ճիղճ ու փուճ արժէքներուն վրայ։

Վասնզի չուտով պիտի հասնէր յուսախարութիւնը ու մեր վստահութիւնն ու ապահովութիւնը արագօրէն ու ցաւազինօրէն պիտի չքանային։

Բայց Աստուծոյ վստահող, տեսարար Անոր յուսացող ու ապաւինող անձը երբեք պիտի չմատնուի դժբախտութեան։

Ե՛ր Տէր յուսացայ, մի ամաչեցից յաւիտեան», կ'ըսէ այս մասին Հին Ուխտի մեծ մարգարէն։

Ահա թէ ինչու հոգիով մեծ ու բարձր մարդիկ եղած են անվախ չարիքին ղէմ ու պաղարիւն՝ կեանքի դժբախտ պարագաներու հանդէպ։

Առաքեալները այդ վստահութեամբ էր որ ճամբայ ելան աշխարհի չորս ծագիւրը տարածելու համար իրենց Վարդապետէն ստացած Լոյսը։

Ու Աստուծոյ արդարութեան և անսահման բարութեան վրայ վստահելով է որ քաջութեամբ դիմաւորեցին իրենց մարտիրոսական մահը, այդպիսով արժանանալով երկնքի արքայութեան անանց փառքին՝ զոր խոստացաւ մեր Տէրը բոլոր իրեն հաւատացող որդիներուն։

ԳԵՈՐԳ Ս. ԶԻՆԼՎԻԶԱՆ

